PESTI FŐTEMPLOM

SPIRITUÁLIS KÖZÖSSÉGI LAP

XII. évfolyam 66. szám *2025. június*

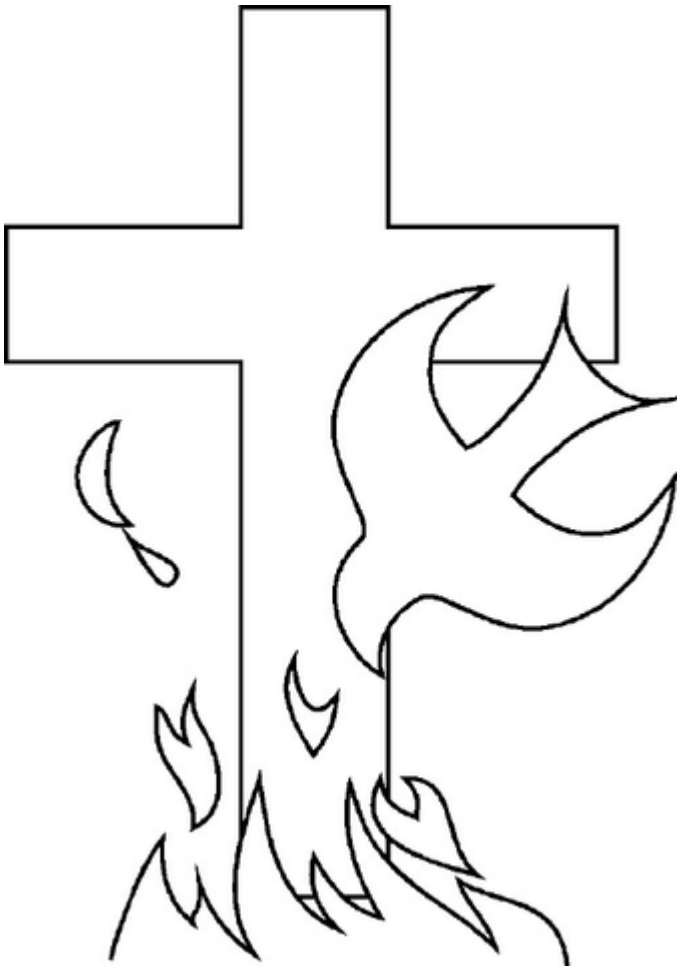

Tartalom

- Új Pünkösdre várva
- Leó pápánk péteri szolgálata
- Tudunk örülni a jó hírnek?
- A szentlélek ajándékai
- Az életszentség útja
- Személyiségünk kiteljesítése
- Liturgikus szolgálat
- Kinek tartjátok az Emberfiát?
- Személyes Pünkösd

BELVÁROSI NAGYBOLDOGASSZONY FŐPLÉBÁNIA

1056 Budapest, Március 15. tér 2. T: 318 3108 belvarosiplebania@gmail.com

Új Pünkösdre várva

A Pünkösd mindig egy új világ kezdete! Várakozva állunk ma is a pünkösdi kapu előtt: hova vezet bennünket a Lélek? Felismerteti velünk, amire már a zsoltározót ihlette*: „Mily sokrétű a te műved, Uram! Bölcsességgel alkottál mindent, teremtményeid betöltik a földet… Dicsőség legyen az Úrnak örökkön - örökké, örül az Úr minden művének.”* Az, aki minden dolgot teremtett, és akit Krisztus az Atyától elküldött az apostoli közösségre, egy és ugyanaz, mert a teremtés és a megváltás kölcsönösen összetartoznak. A Szentlélek mindenekelőtt Teremtő Lélek, és így Pünkösd a teremtés ünnepe. Számunkra a világ Isten szeretetcselekedetének gyümölcse, s mint ilyen, jó dolog, és mindig megújul.

A Szentlélek ismerteti meg velünk Krisztusban az Urat, és így a Szentlélek szava és a műve is ugyanaz. A Lélek által mondjuk, hogy *„Jézus Krisztus az Úr”*, kettős értelemben is: „Jézus Isten”, továbbá „az Isten Jézus”. Maga, a Szentlélek mutatja meg ezt a kölcsönös összetartozást: Jézus isteni méltósággal rendelkezik, és az Istennek pedig emberi arca van. Az Isten megmutatkozik Jézus Krisztusban, és ezzel megadja nekünk a rólunk szóló igazságot.

A pünkösdi evangéliumban manifesztálódik a Pünkösd szentháromságos összefüggése. A Szentlélek teremtő Isten, továbbá Jézus Krisztus Lelke, aki az Atyával együtt az egy és egyetlen Isten! Az apostolokra Lelkét kilehelő feltámadt Krisztus, és az ember teremtése az orrába lehelt éltető lehelet által, valójában összetartozó képek. A teremtés és megváltás műve az Egyházban a szentségek éltető erejének befogadásával folytatódik.

Az Egyház Krisztus teste, amelyet a Szentlélek éltet. A Szentlélek pünkösdi képei, a szél és a tűz az ősi húsvét után ötvenednapra ünnepelt sínai-szövetségkötés emlékezete, melynek jelei ugyanazok, vagyis a tűz és a szél. Ennek jegyében az apostolok Pünkösdje mint egy új szövetségkötés, mint egy új szövetség adománya jelenik meg. Ám ennek az új szövetségnek már nincsenek határai, mert a régi szövetség korlátai leomlottak. Az új szövetség kiterjesztése minden népre – a mai olvasmányban – a számos népcsoport felsorolásában ölt formát. Ezzel az apostol nagyon fontos dolgot mond nekünk: az Egyház kezdettől fogva katolikus, tehát egyetemessége nem a különféle közösségek későbbi befogadásának gyümölcse.

Igen, Pünkösdkor a Szentlélek különböző nyelvű és kultúrájú emberekre szállt le: az egyház kezdettől fogva befogadja a különféle származású népeket, és a Szentlélek egyetlen Testet teremt e különbözőségekből. Létezése kezdeti pillanatától teremtette a Szentlélek az Egyházat az összes népből és nemzetből, átöleli az egész világot, túllép a határokon, lebontja az emberek közti válaszfalakat és egyesíti őket az egy- és háromságos Istenben való hitvallás révén. Az Egyház szent, mégpedig nem tagjainak képessége révén, hanem mert Szentlelkével maga az Isten teremti és szenteli meg.

A Pünkösd így ünnepe a mi Egyházhoz tartozásunknak, bennünket is a Szentlélek gyűjtött egybe. Az első, amit a keresztelés szertartásánál kérünk az Egyháztól, mikor a pap megkérdezi: „Mit kérsz Isten Egyházától?” S a felelet erre: „Hitet”. S itt van elrejtve mindig egy új világ kezdete! Ez az, amit ma kérünk az Úrtól, magunk és egymás számára, és azok számára is, akik nincsenek velünk, és akik semmiben sem hisznek. Mindazok számára, akik ebben a korunkra jellemző egzisztenciális bizonytalanságban élnek. Kérjük az Úrtól a hitet és a reményt, mely nem csal meg. Olyan erős hitet, mint a szikla, amelyre bízvást építhetjük az életünket.

Küldd el Urunk, Lelkedet, és minden újra teremtődik, minden megújul, minden feltöltődik, és megújítod a föld színét!

Tamás atya

Leó pápánk péteri szolgálata

Boldogsággal tölt el bennünket XIV. Leó pápa megnyerően komoly személyiségének és mélyértelmű mondandójának megtapasztalása.

Megbizonyosodhattunk róla, hogy valóban a Szentlélek működik a pápaválasztó bíborosok közösségében. Hiába a sajtó manipulatív latolgatása, a fogadóirodák bosszantóan komolytalan üzleti vállalkozása, a titoktartásra kötelezett, sőt, kétszeresen föleskü dött főpásztorok az isteni gondviselés szolgálatában választottak. A Szentatya ágostonrendi szerzetes, amelynek lelkisége önmagában is biztosíték arra nézve, hogy az Anyaszentegyház kétezer éves, töretlen folytonosságban élő tradíciójának (hagyományának) talaján áll.

Szent Ágoston hippói püspök (354-430) és egyháztanító, az emberiség egyik legnagyobb keresztény gondolkodója, meghatározta a nyugati szerzetesség és szellemiség alapjait. Papi közössége tapasztalatát foglalta össze regulájában (életszabály), mely a benedeki regulának is előfutára. (Szt. Benedek (480-547). Minden bizonnyal ez a háttér az egyik forrása Leó pápa lelkületének, melyet így fogalmazott meg beiktató szentmiséjének homíliájában: „Szeretet és egység. Ez a Jézus által Péterre bízott küldetés két dimenziója". S hogy ez így van, azt beszédesen jelzi a pápai címer jelképe. Az egyik mezőben a tisztaság lilioma látható, a másikban pedig egy könyv, melyen egy nyíllal átdöfött szív uralkodik. Ez Ágoston kegyelmi megtapasztalására utal. Krisztus szeretete megsebezte az ő szívét. Ezért a pápa minden megnyilatkozásában Krisztus központú.

Ez az üzenet megjelent a Szent Péter Bazilika erkélyén, amikor Robert Francis Prevost bíborost mint újonnan megválasztott pápát ismerhettük meg. A megrendült főpap békét kívánt a világnak, azt, amivel a feltámadt Krisztus ajándékozta meg övéit és köszöntötte tanítványait. „Békesség veletek!" Ezután a liturgikus öltözetében adott pápai áldást.

A Szentatya kijelentette: nem az Egyházat akarja megreformálni, hanem vissza akarja vezetni a forráshoz: Jézus Krisztushoz. Jelmondata is ezt a törekvést tükrözi: *„In illo uno unum"* (Őbenne, az Egyben egyek). Krisztus az egyetlen Megváltó, akiben tanítványai és az egész emberiség egységre találhat. Az egységnek (beleértve az Egyházat) más forrása és biztosítéka nincs.

Vágyunk az „egy, egyesült Egyház, az egység és a közösség jele, amely a kiengesztelődött világ kovászává lesz." – hangsúlyozta Leó pápa.

Még egy hangsúlyos elemre kell odafigyelnünk. A Peruban, misszióban dolgozó Prevost lelkében mély nyomott hagyott az Egyház küldetésének lényeges vonása: maga a misszió, egy olyan kép a keresztény közösségről, amely kitárja karjait a világ felé. A Szentatya előéletét tekintve elmondhatjuk, hogy ő valóban egy világhorizontú ember, aki ismeri Dél-Európát, Észak- és Dél-Amerikát és a világegyház központját, Rómát. Öt nyelven beszél és szerzetesi mivolta révén is a mély lelkiség jellemzi. Már első megnyilatkozásaiból is kitűnik, hogy következetesen és szilárdan áll a kinyilatkoztatás talaján. Ezt nem csak a XIII. Leó pápa örökségére való hivatkozásai igazolják. Elődje, a Rerum Novarum c. enciklikájával korszakalkotó módon fektette le és foglalta össze az Egyház társadalmi- és szociális tanítását (az első szociális pápai megnyilatkozás 1891-ben). XIV. Leó pápa beiktató beszédében idézte is a dokumentumot: „Isten szeretete egymás testvéreivé tesz minket. Nem szűnne meg rövid úton minden viszálykodás mihelyt ez érvényesülne az emberi társadalomban?" (Rerum Novarum enciklika nr.21).

Ám, az utóbbi időben, a legtöbb támadásnak kitett család témájában is sziklaszilárd, ugyanis minden relativizáló manipulációt elítélő állásfoglalást tett.: „A család, ahogy azt Isten megalkotta, az élet és a szeretet szentélye. Senkinek sincs hatalma arra, hogy újradefiniálja ezt az alapzatot." – így XIV. Leó pápa.

Végül, szeretném felhívni a figyelmet – egyebek között – a Szentatya Mária tiszteletére. Nyilván nem véletlen, hogy első útja az ágostonos közösség Mária kegyképéhez vezetett. A jó Tanács Anyjának képe a Szent Péter téren is jelen volt. A Szentatyának és minden egyházi hivatásban szolgáló személynek szüksége van a Boldogságos Szűzanya közbenjárására, aki Nagyokosságú Szűzként minden helyzetben megtalálta küldetésének legmegfelelőbb megoldását. Ő az, aki segít nekünk abban, hogy ne a magunk lehetőségei, képességei és mértéke szerint dolgozzunk, hanem Isten tervét a Szentlélek vezetésével töltsük be, valósítsuk meg.

Kívánjuk a Szentatyának, XIV. Leó pápánknak, hogy Krisztusnak, a jó Pásztornak megtestesítőjeként a Szentlélek vezetésével és a jó Tanács Anyjának közbenjárásával vezesse Anyaszentegyházunkat számos éven át.

Zoltán atya

Tudunk örülni a jó hírnek?

Az öröm útja

„Aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága” (Jn 8,12)

Emlékszem arra az örömre, amikor értem jött édesanyám az óvodában, s ha rágondolok, az a csodálatos érzés még most is hatalmas örömmel tölt el, mikor én mentem a lányomért az óvodába, és ő röpült felém. Az ő kirobbanó öröme bennem még nagyobb örömmé vált. És láttam azt az örömet, ami idős, beteg nagymamám szemében csillogott, mikor az ajtón belépve meglátta a fiát és felkiáltva nevén szólította. Erről az örömről szól Petőfi (S a kis szobába toppanék... Röpült felém anyám), avagy a Megváltó Krisztus szobra brazíliai Rio de Janeiróban: kitárt karokkal Jézus vár, hogy boldog örömmel röpüljünk felé, mint ahogyan a kisgyermek rohan a szeretett felnőtt karjaiba, hogy az a magasba emelje.

Ehhez hasonló örömet érezhetett Mária Magdolna, amikor a feltámadt Jézus megszólította, és ő felkiáltott: *„Rabboni! – ami annyit jelent: Mester.”*. S milyen boldogok lehettek az emmauszi tanítványok, mikor megnyílt a szemük és felismerték Jézust. Vagy János, a szeretett tanítvány, mikor kimondja: *„Az Úr az!”*. Péter apostol is ilyen örömmel ugrott a vízbe, hogy mielőbb érjen oda a Tiberiás partján álló Jézushoz. És milyen megrázó Tamás egész lényét elárasztó mélységes hitté váló öröme: *„Én Uram, én Istenem!”*

Megannyi történet szól az Evangéliumban a húsvét utáni találkozások örömérről. Mi túl hamar átsiklunk az ismert jelenetek felett, nem éljük meg ezt az örömet. Tudjuk, hogy az evangélium szó maga is örömhírt jelent, s valahogy mégis elveszett bennünk, keresztényekben az egész lényünket átjáró öröm. Hallgatjuk, hirdetjük az evangéliumot, de vajon boldogok vagyunk mi, *„akik nem láttak, és mégis hittek”?*

Az ember földi élete halállal végződik. Milyen nyomasztó sötétség ez mindazok számára, akik nem hisznek Istenben, az örök életben. Milyen jó nekünk, keresztényeknek, hogy megkaptuk az örömhírt: Jézus Krisztus él, feltámadt, és általa mi is feltámadunk, mert megváltott bennünket. Jézus halálának igazi áldozati értelme van, amelyet a tanítványok az utolsó vacsorán hallottak: *„ez a vér az én vérem, mely kiontatik a bűnök bocsánatára.”*

Tanuljunk meg újra örülni ennek a hatalmas ajándéknak, tudatosodjon bennünk a húsvéti hit! Ehhez nyújt segítséget „Az öröm útja”, más néven a Fény Útja (Via Lucis) ájtatosság, melyet a Keresztút mintájára Louis Évely (1910 – 1985) belga katolikus pap, író indított útjára, azzal a szándékkal, hogy a húsvét és pünkösd közötti időszakban lehessen elmélkedni olyan újszövetségi eseményekről, melyek a feltámadás után történtek Jézussal, az apostolokkal, és az első tanítványokkal.

A 2000. jubileumi Szentév alkalmából megjelent a Vatikánban az alábbi stációsorozat, amely a keresztút hagyományát követve tizennégy állomást tartalmaz:

1. Jézus föltámad halottaiból 2. A tanítványok látják az üres sírban hagyott lepleket 3. Jézus megjelenik Mária Magdolnának 4. Jézus megjelenik az emmauszi tanítványoknak 5. Az emmauszi tanítványok fölismerik Jézust a kenyértörésben 6. Jézus megjelenik a tizenegy apostolnak 7. Jézus hatalmat ad tanítványainak a bűnök bocsánatára 8. Jézus megjelenik Tamásnak 9. Jézus megjelenik az apostoloknak Tibériás tavánál 10. Jézus átadja a főhatalmat Péternek 11. Jézus tanítványait a világba küldi 12. Jézus a mennybe megy 13. Az apostolok Máriával együtt imádkozva várják a Szentlélek eljövetelét 14. Krisztus elküldi a Szentlelket

Ezeket a stációkat számos művész megfestette, vagy kőbe faragta, jelezve, hogy Krisztus földi jelenléte nem ér véget a Golgotánál. Felkereshetjük Párkányi Raab Péter Kossuth-díjas szobrászművész szoborcsoportját Péliföldszentkereszten, meglátogathatjuk Mara Kinga Villő Örömút című kiállítását Székesfehérváron, s mostantól járhatjuk az öröm útját Somogyi Győző Kossuth-díjas festőművész ikonjai segítségével plébániánkon is. A stációkat imádság és elmélkedés kíséri.

Húsvét és Pünkösd között járhatjuk, imádkozhatjuk, végigelmélkedhetjük ezeket a stációkat, hogy közelebb vigyenek bennünket pünkösd lényegéhez, a Lélek szerinti élethez. Csodálatos gondolatokat olvashatunk Húsvéti stációk címmel Dr. Barsi Balázs atyától, elmélkedései a Pázmány Péter Elektronikus könyvtárból letölthetők.

Az Öröm útjának végigjárására hívtuk plébániánk híveit a templom melletti rózsakertbe, május 11-én, a vasárnapi szentmisét követően. A Szent Kinga Kör tagjaival izgatottan szereltük fel Somogyi Győző ikonmásolatait az előkészített állványokra, osztottuk szét az egyes stációk imáit egymás között.

Utolsó pillanatban úgy döntöttünk, hogy a bizonytalan időjárás miatt inkább a templomban helyezzük el az egyes stációkat. Nagy örömünkre sokan csatlakoztak a Szent Kinga Körhöz és így a testvérekkel együtt igazi ünnep volt az Öröm útját járni, a Feltámadt Jézus találkozásait együtt megélni. Köszönjük Erdődy Jánosnak, aki az állomások között vezette az éneket és Varga Máténak, aki mindenben rendelkezésünkre állt.

„Az egész teremtett világ egyetlen nyitott húsvéti sír, benne a sírkövön hagyott leplek nyoma, és a belé áradó világosság. A sejtek és atomok világa csupa Húsvét hajnali nyitott sír, mely megdöbbenést, megrendülést, örömteli félelmet kelt, megannyi elhengerített kő, mely betekintést enged Isten hatalmának misztériumába." (Barsi Balázs: Húsvéti stációk)

Ambrózy Andrea és Zöldyné Szita Erzsébet
Szent Kinga Kör

A Szentlélek ajándékai

„Gyermekeim! Ne szeressünk szóval, se nyelvvel, hanem tettel és igazsággal!" 1 Ján 3,18

Közeleg a Pünkösd, a Szentlélek kiáradásának, az Egyház születésének az ünnepe. Nagycsütörtökön alapította meg az Úr az Egyházát, de a születése, az evangélium, a jó hír kiáradása a világ és a népek felé éppen Pünkösdkor történt meg. Gondoljuk meg, ugyanaz a Lélek – Aki olyan szoros közösségben van az Atyával és a Fiúval, hogy teljesen Egyek, miközben külön személyek – teremtette meg a semmiből a világot és benne az embert, Isten képmásának úgy, hogy Lelket lehelt bele.

Isten Lelke él bennünk úgy, hogy közben megőrizzük szabadságunkat egyedi, egyszeri, megismételhetetlen személyként. Isten Lelke mindegyikünkben benne van. Ugyanaz a Lélek munkálkodik bennem is, mint mindnyájunkban. Ugyanaz az Atyánk is, éppen ezért vagyunk egymás testvérei. És Isten szándéka szerint ugyanaz az Urunk is, Jézus Krisztus. Isten szándéka, tehát, ez volt eredetileg, de ez ma is és ez lesz az idők végezetéig. Isten ugyanis nem változik, az Ő akarata örök érvényű és végbe is viszi művét.

A művének célja pedig az, hogy mindnyájan, az Ő gyermekei, megismerjük és megszeressük Őt és viszontszeretve, a szeretet cselekedetein keresztül eljussunk a Vele való teljes egységbe, az örök boldogságba, azaz az üdvösségre. Mindnyájunkat vár Jézus a túlparton, de nem passzívan, hanem közös munkára, közös felelősségvállalásra hív minket. Minket karitászosokat a szeretet tanúivá akar tenni, méghozzá a tevékeny szeretet eszközeinek felhasználásával.

Isten szeretetéről tanúskodunk akkor, amikor János apostol szavait keltjük életre a karitászban: *„Mert aki nem szereti testvérét, akit lát, nem szeretheti Istent, akit nem lát." (1 Ján 4,20b)*. Tehát, amikor mi a karitász nevében, azaz az Úr nevében teszünk jót embertársainkkal, akkor pontosan Isten szeretetéről teszünk tanúbizonyságot. Ez a legszebb hivatás, tanúságot tenni Isten létéről és jóságáról. Mi kézzel foghatóan, láthatóan tesszük ezt, és így válik szolgálatunk evangelizációvá, misszióvá. Ha hűségesen, kitartóan, állhatatosan és mindvégig, a szeretetegységben megmaradva szolgálunk, akkor nincs szükség külön magyarázatra. A tettek ugyanis önmagukért beszélnek.

Ezt viszont saját erőből nem tudnánk megtenni, de nem is kell magunkra hagyatkoznunk, hanem Isten Szent Lelkére, az Ő hét ajándékára (bölcsesség, értelem, tudomány, erősség, jótanács, jámborság, úrfélelem). Isten Lelke, a Szeretet Lelke pedig szélsebesen érkezik, tüzet hoz és lánglelkűvé tesz minket. A karitász logóban is ez jelenik meg.

Óriási a perspektívánk, a lehetőségeink tárháza. Legyünk bátrak, lángoljon a lelkünk, ne sajnáljunk se időt, se fáradságot Isten művének munkatársaiként!

Ugyanaz a Teremtő Lélek élteti és tartja meg a világot éppen azért, hogy mindenki célt érhessen, hogy mindenki a Mennyországba jusson, sőt, a földünk már most váljon Isten országává, ahol a Szeretet, azaz Isten uralkodik a szívünkben. Ugyanez a Lélek szállt Jézusra a Jordán folyónál, ugyanez a Lélek támasztotta fel Jézust a sírból és minket is ugyanez a Lélek kelt majd életre, ha földi zarándokutunkat befejezzük.

Ezt és még sok mélységes titkot, misztériumot ünneplünk Pünkösdkor.

Csorba Gábor
állandó diakónus

Az életszentség útja

A keresztény közösségekben többször elhangzik: „a szenttel szent leszel, a bűnössel bűnös." A szentek életéből megtudhatjuk, mit jelent az áldozatvállalás, az Isten melletti kiállás. A szent példát hagy a környezet számára, de van kisugárzása az egyetemes egyházra is. Milyen hősies volt Maximilián Kolbe atya tette, aki életét adta a náci koncentrációs táborban fogoly testvéréért, vagy Gianna Beretta Molla, aki megszületendő gyermekéért áldozta fel életét.

A szentek életszentsége nagy hatással van az emberekre, a környezetre. Szent Ambrus, például, szent Ágoston, Pio atya pedig Carlo Acutis életére gyakorolt döntő befolyást. Az életszentség útján haladók közös jellemzője az elmélyült imaélet, és az önmegtagadás.

Ezen az úton járt Pasquale Baylon ferences szerzetes, aki 1540. május 16-án, pünkösd napján született Torre Hermosa helységben és 1592-ben hunyt el Villareal városkában. Érdekesség, hogy a neve, Pasquale, Spanyolországban főleg női változatában, Pasqualinaként terjedt el. A név ismerősen hangzik számunkra, mivel a Pesah (Pészah) szóval találkozunk az Ószövetségi Szentírásban, az Egyiptomból való kivonulás kapcsán. Az erre való emlékezés a Pészah, a pászka-ünnep, a zsidó nép átkelése a Vörös-tengeren.

A gyermek Pasquale különleges tisztelettel viszonyult az Oltáriszentséghez s ez egész életének jellemzője maradt. Szülei szegények voltak, a gyermek feladata volt az állatok legeltetése a mezőn. Az egyedüllét a mezőn elősegítette az elmélkedő, imádságos élet elmélyítését. A meditáció, a böjt, és az önostorozás gyakorlatává vált. Egy gazdag földbirtokos, Martin Garcia felajánlotta neki, hogy örökbe fogadja, ezt az ajánlatot azonban határozottan visszautasította. Nem sokkal ezután belépett a loretói ferences rendbe. Már ebben az időben megnyilvánult életszentsége, sokan kérték tanácsait, köztük híres emberek is.

Gyakran került kritikus helyzetbe. Amikor, például, elöljárója 1576-ban sürgősen Párizsba küldte a generális atyához, egy bonyolult ügy kapcsán. Az út a hugenották területén vezetett át, neki pedig ferences habitusa miatt vállalnia kellett a megpróbáltatások sorozatát, a gúnyolódást, verést, sőt, a megkövezés fenyegetésével is szembe kellett néznie.

Részt vett az Oltáriszentséggel kapcsolatos teológiai vitában, képviselve a katolikus álláspontot. Életének mintegy összefoglalásaként, küldetése végeztével összeállított egy kis könyvecskét, melyben az Oltáriszentséggel kapcsolatos imádságokat gyűjtötte össze.

Dr. Breznay István *atya*

Személyiségünk kiteljesítése

„Azt mondta Isten: Alkossunk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra. Megteremtette tehát Isten az embert a maga képére. Isten képére teremtette őt, férfinak és nőnek teremtette őket. Aztán megáldotta őket" (Ter 1,26-28). Majd ezt is mondta Isten: „Sokasodjatok, töltsétek be a földet, hajtsátok uralmatok alá…" (Ter 2,8).

Ez a parancs, hogy sokasodjatok, nemcsak számbeli növekedést jelent, hanem utasítást, hogy minden ember köteles személyiségét minél nagyszerűbben kiteljesíteni. Teilhard de Chardin ezt így fogalmazta meg: „Mindenki köteles önmagát állandóan meghosszabbítani, értékekkel, erényekkel gazdagítani."

A hatalmas Intelligencia – aki a Szeretet – örök világából kerültünk ki. Nagyszerű gondolata szerint Ő fórumot biztosít számunkra, hogy a szerves anyagból Énné alakuljunk, dönteni képes személlyé, egyre boldogabbá.

Az isteni gondolatok, a szent eszmék, isteni szikrák mind jók! Alkalmasak, hogy a legtökéletesebben megjelenjenek. A bekódolt anyagot azonban igen komolyan tudja, mintegy predesztinálni az a génállomány, amelyet őseinktől, és ezer más, külső tényezőtől kaptunk. Ez az a terület, ahol szabad kezet kaptunk a Teremtőtől: *Hajtsátok uralmatok alá a földet, gazdálkodjatok vele!* És, bizony, mi sokmindent elrontottunk, elrontunk. Minden magatartásunk rögzül a génekben, és tovább is adódik.

Léha, könnyelmű életet élő emberek sok gondot okoznak utódaiknak. Rengeteg kárt tud okozni a személyiségzavarral küzdő, félelemmel teli, szomorú, sokat síró édesanya, amikor kicsijét a szíve alatt hordozza: annak gén-, és kromoszóma állománya veszedelmes információkat is rögzít. Féligazságokat tartalmazó eszmerendszerek, züllött barátok, veszekedő, önmaguk hasznát kereső politikusok, hazugságot, erőszakot, erotikát gátlástalanul ontó médiumok, sajtótermékek végzetes sebeket ejthetnek, és rengeteg gátat torlaszolhatnak az egészséges személyiség bontakozása elé. A harmonikus belső világot kell segíteni, kibontakoztatni az egyéneknek; fiatalok esetében az illetékes felelősöknek: szülőknek, nevelőknek és világi illetékeseknek.

Testünk „bejáratait" kell nagyon figyelmessé tenni! Vigyáznunk kell a magunk és testvéreink szemére, fülére és egyéb érzékszerveire, hogy olyan információk jussanak a lélek mélyére, amelyek személyiséget építenek.

Hazánkban rengeteg a ki nem alakult személyiség! Se szeri, se száma a manipulált, szánalomra méltó figurának, „széltől lengetett nádszálaknak". És az ilyenek nem kis számban házasodnak, apáskodnak, anyáskodnak, iskolákat vezetnek, vezető állásokba, bársonyszékekbe jutnak. Az ilyen házasok alig maradnak meg egymás mellett, mert telve vannak kibírhatatlan hibákkal. És ha valaki nem igazi, szerethető, jellemes személyiség, társulhat akár húsz új férfival vagy nővel, mind kiábrándul belőle, mert kibírhatatlan. A személyiségzavaros szülők – mint pedagógus mondom – szinte helyrehozhatatlan károkat okoznak gyermekeik lelkében.

Azok a vezetők, akik nem jellemek, akiknek nem fontos, hogy az emberi együttélés-szabályait még áldozatok árán is betartsák, hanem csak arra törekszenek, hogy mások leszorításával elérjék önző céljukat, azok veszélyesebbek az atombombáknál. Nemzedékeket tesznek tönkre! Úgy nem lehet nevelni, hogy az élet szabályait öntörvényűen kiválogatom! Egy feleségeit, férjeit váltogató, hazugságra arcpirulás nélkül kész, sikkasztó, önmagát „legeltető" vezető árulást, nemzetrombolást végez.

Ma, amikor hallom, olvasom és részben már tapasztaltam, hogy az információk áradata milyen módon özönlik a társadalomra, és benne a fiatalságra – az úgynevezett digitális, sőt, már a mesterséges intelligencia korában – , különösen időszerű lenne az információk szűrése, mert a személyiségfejlődést, az önépítést nagymértékben meghatározza.

Lajos atya

Schall Tamás

Pünkösd ünnepe

Ne hidd, hogy hosszú hétvége,
melyet nyugalomban tölthetsz,
viharhoz hasonlítható,
mely fölkavar téged, fölkelt.

Nyugalmat ad és enyhülést,
de nem tűri a tespedést,
újul megkövült életed,
Lélek szavához mérheted.

Fantasztikus nagy változás!
Tegnap bezárkózva féltél,
életuntan alig éltél,
kilátástalan volt jövőd.

Ma elhagyod búvóhelyed,
bátran emeled fel fejed,
bizalommal mész előre,
nekifeszülsz a jövőnek.

Szeretet, öröm, békesség,
türelem, jóság, kedvesség,
gazdagítja életedet,
hűséged, szelídségedet.

Már nem ragad el a világ,
véd az önmegtartóztatás,
csak ami igaz, jó és szép
ez lesz a te értékeszméd.

Ezt adja Pünkösd ünnepe,
az Úr Lelke mindent betölt,
lángnyelvek ereszkednek le,
felkavar, megújít szele.

Jöjj, Szentlélek, áradj belénk,
újíts meg Pünkösd ünnepén!
Gyullaszd szereteted tüzét,
Lehessünk egészen Tiéd!

Már soha ne tehessünk mást,
ne is tudjunk mást mondani,
csak amire Te indítasz,
így a jövőt kibontani.

Legyen béke a világon,
szívünk mindig Rád találjon,
Aki sóhajtozol bennünk,
szentelj meg, és maradj velünk!

Liturgikus szolgálat

Abban, hogy egy szentmisén a szentélynek milyen látványa tárul a hívek elé – akik egyébként nem nézői, hanem résztvevői a liturgiának – az asszisztenciának fontos szerepe van. Ezért is várjuk örömmel minden alkalommal azokat a fiúkat, akik már hosszabb idő óta, rendszeresen, és szépen, gyakorlott módon szolgálnak az Eucharisztikus áldozat bemutatásakor templomunkban.

Ministránsaink név szerint (balról-jobbra):

Antflinger Alexander, Pölczman Péter, Pelcz Vilmos, Plajner Félix, Sváby-Kovács Viktor, Pölczman Ákos, Pelcz Antal, Szentpály-Juhász János, Szentpály-Juhász Miklós

Kinek tartjátok az Emberfiát?

Kinek tartják az emberek az Emberfiát? Ez volt, most is ez, és a jövőben is ez lesz az egyetlen kérdés, mely az egyház, és benne az ember életét meghatározza.

Erdő Péter bíboros atya a következő szavakkal indult a pápaválasztó konklávéra:
„A szívemben bizonyosság van. Talán most éreztem a legjobban az előkészítő beszélgetések során, hogy akarják, sokan kérik a bíborosok közül is, hogy a Szentlélek működjön rajtunk keresztül."
Ugyancsak a konklávé előtti rövid üzenetében pedig arra a kérdésre, hogy mi a mai világra jellemző állapot, azt válaszolta, hogy a remény hiánya.
„Miért van ez a világ remény nélkül? Azért, mert pogány. Aki azt hiszi, hogy a földi élet minden, az a földi élet dolgait fölfokozott erővel fogja hajszolni, a többi emberrel szemben erőszakosabb magatartásformát vesz fel. Aki viszont reménykedik a szó Krisztusi értelmében, az tudja, hogy a feltámadás a legfontosabb cél. Ezt kell a Katolikus Anyaszentegyháznak, mint reményt az emberek számára nyújtani. A feladat azonban nehéz. A legtöbb ember nem egyszerűen tusakodik Isten ellen, hanem az apátia ateizmusa uralkodott el az embereken, legalábbis nyugaton. Ez a nemtörődömség ateizmusa. Én abban bízom, hogy ennek a Konklávénak az eredményeképpen egy olyan üzenet születik, ami az egész emberiséghez szól, és ezt a fajta reménységet fölismerhetően képviseli."
Három ténynek lehettünk tanúi, amikor Vatikánban felszállt a fehér füst, és rövid időn belül bejelentette a protodiakónus bíboros: Habemus papam! Először is, az új pápa a XIV. Leó nevet vette fel, másodszor, láthattuk rajta a mocétumot és a híres pápai stólát, amely Szent Pétert és Szent Pált ábrázolja, és amelyeket elődje nem viselt, és végül, a köszöntése, mellyel a feltámadt Krisztus szavait idézte: „Békesség nektek!"

Első szentbeszéde kiindulópontjának a pápa Péter szavait választotta a Jézus által feltett kérdésre, hogy kinek tartják őt a tanítványok: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia." (Mt 16,16), majd így folytatta:

„Ezekkel a szavakkal Péter, akit a Mester a többi tanítvánnyal együtt a benne való hitéről kérdez, azt az örökséget foglalja össze, amelyet az Egyház kétezer éve az apostoli utódlás révén őriz, elmélyít és továbbad. Jézus a Krisztus, az élő Isten Fia, vagyis, az egyetlen Megváltó és az Atya arcának kinyilatkoztatója. Benne Isten, hogy közelivé és elérhetővé tegye magát az emberek számára, egy kisgyermek bizakodó szemében, egy fiatalember eleven elméjében, egy férfi érett vonásaiban nyilatkoztatta ki magát nekünk (vö. II. Vatikáni Zsinat: Gaudium et spes lelkipásztori konstitúció, 22), sőt, Jézus a feltámadás után dicsőséges testével jelent meg övéinek.

Így a szent emberség olyan modelljét mutatta meg nekünk, amelyet mindannyian követhetünk, egy minden korlátunkat és képességünket meghaladó örök rendeltetés ígéretével.

Válaszában Péter mindkettőt megragadja: Isten ajándékát és azt az utat, amelyet követni kell, hogy engedjük magunkat általa átalakítani; ezek az üdvösség egymástól elválaszthatatlan dimenziói, melyek az Egyházra vannak bízva, hogy hirdesse az emberi nem javára. Ránk vannak bízva, akiket ő azelőtt választott ki, mielőtt anyánk méhében alakot öltöttünk volna (vö. Jer 1,5), akik a keresztség vizében újjászülettünk, és akiket korlátainkkal nem törődve és érdemeink nélkül ide vezetett és innen elküldött, hogy minden embernek hirdessük az evangéliumot (vö. Mk 16,15).

Azután, Isten azzal, hogy szavazataitok által meghívott engem az első apostol utódának, rám bízza ezt a kincset, hogy az ő segítségével hűséges kezelője legyek (vö. 1Kor 4,2) az Egyház egész misztikus testének javára; hogy az Egyház egyre inkább hegyre épült város legyen (vö. Jel 21,10), az üdvösség bárkája, mely a történelem hullámain keresztül hajózik. Világítótorony legyen, mely bevilágítja a világ éjszakáit. És mindez nem annyira struktúráinak nagyszerűsége vagy épületeinek pompája miatt – mint amilyen műemlékekben most vagyunk –, hanem tagjainak életszentsége révén, annak a népnek életszentsége révén, »amelyet Isten megszerzett, hogy hirdessétek annak csodálatra méltó tetteit, aki a sötétségből csodálatos világosságára hívott meg titeket« (1Pét 2,9).

Annak a beszélgetésnek az elején azonban, amelyben Péter megvallja hitét, egy másik kérdés is elhangzik: »Az emberek kinek tartják az Emberfiát?« (Mt 16,13) Ez nem triviális kérdés, sőt szolgálatunk egyik fontos aspektusát érinti: a valóságot, amelyben élünk, a maga korlátaival és lehetőségeivel, kérdéseivel és meggyőződéseivel. Ha arra a jelenetre gondolunk, amelyen elmélkedünk, két lehetséges választ találhatunk erre a kérdésre, melyek két viselkedésmódra utalnak. Először is ott van a világ válasza. Máté hangsúlyozza, hogy Jézusnak az ő kilétéről folytatott beszélgetése övéivel Fülöp Cezáreájának gyönyörű városában zajlik, mely tele van fényűző palotákkal, varázslatos természeti környezetben, a Hermon lábánál, de amely kegyetlen hatalmi körök székhelye, árulások és hűtlenségek színhelye is. Ez a kép egy olyan világról beszél, amely Jézust teljesen jelentéktelen személynek tartja, legfeljebb egy különös alaknak, aki szokatlan beszéd- és viselkedésmódjával csodálkozást képes kiváltani. És így, amikor jelenléte zavaróvá válik az őszinteség és erkölcsösség általa támasztott igénye miatt, ez a világ nem habozik elutasítani és megsemmisíteni őt.

Aztán ott van a másik lehetséges válasz Jézus kérdésére: az egyszerű embereké. Számukra a Názáreti nem sarlatán: ő igaz ember, aki bátor, aki jól beszél, és igaz dolgokat mond, mint Izrael történelmének más nagy prófétái. Ezért követik őt, legalábbis addig, amíg ezt túl nagy kockázat és kellemetlenségek nélkül tehetik. De csak embernek tekintik, s ezért vészhelyzetben, kínszenvedésének idején ők is elhagyják, és csalódottan távoznak.

Ami e két viselkedésmóddal kapcsolatban feltűnő, az időszerűségük. Olyan eszméket testesítenek meg ugyanis, amelyeket – talán másképpen megfogalmazva, de lényegében azonos módon – könnyen megtalálhatunk sok ma élő ember ajkán. Ma is, sok helyütt, a keresztény hitet abszurd dolognak tartják, gyenge és kevésbé értelmes embereknek való dolognak; olyan helyeken, ahol más biztosítékokat részesítenek előnyben vele szemben, mint például a technológiát, a pénzt, a sikert, a hatalmat, az élvezetet. Ilyen közegben nem könnyű tanúságot tenni és hirdetni az evangéliumot, ahol a hívőket kigúnyolják, elutasítják, megvetik, vagy legfeljebb elviselik. És mégis, éppen ezért, ezek olyan helyek, ahol sürgősen szükség van a misszióra, mert a hit hiánya gyakran olyan drámákat hoz magával, mint az élet értelmének elvesztése, az irgalmasság elfelejtése, a személy méltóságának – legdrámaibb formákban történő – megsértése, a család válsága és megannyi más seb, amelyektől társadalmunk szenved, és nem is keveset.

Ma sem hiányoznak olyan helyek, ahol Jézust, bár emberként tisztelik, egyfajta karizmatikus vezetővé vagy felsőbbrendű emberré fokozzák le, s ez nemcsak a nem hívők, hanem a megkereszteltek körében is előfordul, akik így – ezen a szinten – tényleges ateizmusban élnek.

Ez a ránk bízott világ, amelyben – ahogy Ferenc pápa oly sokszor tanította – arra kaptunk meghívást, hogy tanúságot tegyünk a Megváltó Krisztusba vetett örömteli hitünkről. Ezért számunkra is elengedhetetlen, hogy megismételjük: »Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia« (Mt 16,16).

Ezt mindenekelőtt a vele való személyes kapcsolatunkban kell megtennünk, a mindennapi megtérés elkötelezett útján. De aztán Egyházként is, azáltal, hogy együtt éljük meg az Úrhoz való tartozásunkat, és mindenkinek elvisszük az örömhírt (vö. II. Vatikáni Zsinat: Lumen gentium dogmatikai konstitúció, 1.).

Ezt mindenekelőtt magamnak mondom mint Péter utódának, amikor megkezdem küldetésemet a Rómában élő egyház püspökeként, mely egyháznak az a feladata, hogy szeretetben vezesse az egyetemes egyházat, Antiochiai Szent Ignác híres kifejezése szerint (vö. Levél a rómaiaknak, Üdvözlet). Ő, akit bilincsben vezettek e város felé, közelgő halálának helyszínére, ezt írta az itteni keresztényeknek: »Akkor leszek igazán Jézus Krisztus tanítványa, amikor testemet nem látja már a világ. «

(Róm 4,2). Arra gondolt, hogy felfalják majd a vadállatok a cirkuszban – és ez így is történt –, de szavai általánosabb értelemben egy olyan teendőre utalnak, amely mindenkinek feladata az egyházban, aki hatalmat gyakorol: eltűnni, hogy csak Krisztus maradjon, kicsivé válni, hogy őt megismerjék és megdicsőítsék (vö. Jn 3,30), minden erőnkkel azon lenni, hogy mindenki találjon alkalmat arra, hogy megismerje és megszeresse őt.

Isten adja meg nekem ezt a kegyelmet, ma és mindenkor, Máriának, az egyház anyjának szerető közbenjárására!"

Személyes pünkösd

Pichon abbé, Lisieux-i Szent Teréz gyóntatója mondta egyszer Teréznek, hogy a lelkek között nagyobb különbség van, mint az arcok között. Másrészről – ahogy Benedek pápa megfogalmazta –, a lélek minden emberben „ugyanaz", az a „fogódzópont" amelybe a Szentlélek, „belekapaszkodhat". Akiknél ez kitűntetett módon, Istennel történő szerelmes egyesülésben megtörténik, azok a misztikusok, akik különleges módon, teljes nyilvánvalósággal tapasztalják meg Isten jelenlétét saját magukban. Bizonyos értelemben minden ember potenciálisan misztikus, egyszerűen azért mert teremtmény. Ami miatt ez nem nyilvánulhat meg, az a bűn, de ugyanakkor misztérium is, amelyről Szent Pál azt írja, hogy „a hit nem mindenkié".(ApCsel 2,4) Az Istennel való misztikus egyesüléshez az szükséges, hogy a testi-lelki képességek időlegesen felfüggesztessenek.

A misztikusok teremtményi mivoltunk bizonyítékai. Amit úgy fejezünk ki, hogy Isten fogantatáskor teremt, az azt jelenti, hogy Ő itt a földön is magához tudja emelni, sőt, egy bizonyos ponton túl ragadni az embert. Hasonlóan, de mégis másképp, mint ahogy ez a földi szerelemben történik. Nem véletlen, hogy az ószövetségi Énekek Éneke, vagy a nagy spanyol misztikus Keresztes Szent János kifejezetten a szerelmesekre vonatkozó kifejezésekkel írja le azt a folyamatot, melyben a Szentlélek a lelket, és a lélek a Szentlelket magához vonja. Nem kell ahhoz misztikusnak lenni, hogy az erről való tanúságtétellel szinte azonosuljon valaki (igaz, hogy az is a Szentlélek műve). Szent Teréz Benedikta például – aki filozófus volt –, Avilai Szent Teréz Önéletrajzának olvasása nyomán tért meg, és jutott egészen közel az ember legmélyebb lényegének, sőt titkának forrásához.

Ahogy a valódi misztikusok esetében jellemző a biztos realitásérzék, a misztikusok írásaihoz, beszámolóihoz való helyes viszonyulás alapja ugyancsak a valósághoz való egészséges viszony (realitáskontroll), valamint a Szentírás, illetve annak értelmezése, mely az egyház joga és feladata, mivel a Szentírás az egyházban keletkezett, s így tulajdonjoga van az értelmezésre, és arra is, hogy a misztikusok által kapott ismereteket beépítse tanításába. Ez nem önkényesség, hanem éppen a Szentléleknek való engedelmesség, még akkor is, ha egy misztikus által megtapasztalt igazság megerősítésére a teológiai belátás feltételei még nem adottak, és ezért várni kell a tisztánlátásra.

Mint mindig minden igazságnak, a misztikának – amely Isten és ember földön megélt kapcsolatára vonatkozik – is forrása Jézus Krisztus istenemberi mivolta, mert általa lehetséges csak a földön az Istennel való misztikus egyesülés, ami nem állandó és végleges, de tényleges. (Az ószövetségi misztikusokra is igaz ez, hiszen Isten nem pünkösd óta Szentháromság, hanem Krisztusban teremt.)

A misztika útja az elsötétülés, az érzéki és szellemi tisztulás, a kiüresedés útja, a vallásos öröm, megnyugvás, élvezetkeresés megszűnése. Nem lehet saját elhatározásból „csinálni", Isten a kezdeményező és vezető. Forrása, lehetőségi feltétele Jézus *„fordított önkiüresítése",* ugyanis Ő istenségéből üresítette ki magát: *„Ő Isten formájában volt, és az Istennel való egyenlőséget nem tartotta olyan dolognak, amelyhez föltétlenül ragaszkodnia kell, hanem kiüresítette magát, szolgai alakot öltött, és hasonló lett az emberekhez."* (Fil 2,6) A misztikus embert pedig Isten a bűnös emberi formájából üresíti ki, melyről Keresztes Szent János a *A Kármel hegyére vezető út* c. versében ír, és részletes magyarázatokkal lát el *A Lélek sötét éjszakája* c. írásában. Olyan revelációszerű kijelentéssel is él, hogy az önkiüresedés végső stádiuma Ádám állapotát jelenti (!). A Kármel csúcsára, a Szentlélekkel való személyes egyesülésre, Keresztelő Szent János misztikájában a földön megélt tisztítótűz vezet. Versében, és annak értelmezésében ennek folyamatát tárja elénk saját tapasztalatai alapján. (Érdemes tudnunk, hogy az egyház erre alapozta dogmatikus tanítását a tisztítótűzről.)

Keresztelő Szent János írásában előzetesen azt részletezi, hogy melyek azok a gyarlóságok, amelyek fennállnak, még akkor is, amikor pedig már a kiválasztott, szellemi úton elmélkedőről van szó. Ez az út a sötét éjszakán át vezet az isteni szerelem megtapasztalására. Azzal kezdődik, hogy a Szentlélek a lelket először élvezetes táplálékkal látja el, amelyet aztán fokozatosan megvon. Mert amiről azt hisszük, hogy nagyon üdvös, annak forrása az is lehet, aminek gyökerében a hármas kívánság és a főbűnök vannak (például létezik szellemi torkosság, szellemi gőg, szellemi birtoklásvágy, stb.) Szentünk részletesen felsorolja azokat a – akár ájtatossági és más – vallási gyakorlatokat, melyek egyébként szükségesek és kívánatosak, mégis, az említett bűnök eltéríthetik. Nem soroljuk tovább a gyarlóságokat és buktatókat, inkább röviden Keresztelő Szent Jánosnak magáról a „vaksötét éjszakáról" írt szavait idézzük fel.

A szemlélődés éjszakája – mert ezt a folyamatot nevezzük szemlélődésnek – emberi természetünk két alaptulajdonságát, az érzéki, majd a szellemi képességeinket sötétíti el. S mivel érzéki képességeink emberi mivoltunk lényegéhez tartoznak, ez eleve keserves és rettenetes – írja Keresztes Szent János. Az elmélkedés és töprengés idejének el kell múlnia, mert – ahogy Aquinói Szent Tamás már kifejtette – „semmi nincs az értelemben, ami nem az érzékekből származna.

A Kármel hegyére vezető út

Vaksötét éjszakában,
szerelem vágyától lángokban égve,
én boldog messze jártam!
Nem vette senki észre,
csöndes volt házam, elpihent a népe;
biztosan a homályban,
a titkos lépcsőn át utamra térve,
én boldog, messze jártam!
Arcot, ruhát cserélve,
csöndes volt házam, elpihent a népe;
sötét és boldog éjjel,
titokban jártam, senki meg se látott,
nem láttam senkit én sem,
más fény nem is világolt,
egyetlen a szívemben égő láng volt.
Mutatta fényesebben
a délidőben csúcson járó napnál,
utamat hol keressem,
hol vár, kit ismerek már,
hol rejtekünk, ahol most senki sem jár.
Ó, éj, utamra vittél,
ó, virradatnál is gyöngédebb éjjel,
ó, éj, egyesitettél
Vőlegényt kedvesével,
s lányt egyformává téve Vőlegénnyel!
Neki őriztem eddig,
virágzó keblem neki odaadtam,
álomba szenderült itt,
én egyre símogattam,
cédruslomb hűsítette lankadatlan.
Csipkés oromra surrant
a szél, és sebzett gyönge kézzel engem,
játszott hajával ujjam,
csak őreá figyeltem,
aléltan már a sebre nem ügyeltem.
Feledtem azt, ki voltam,
fejem Szerelmesem vállára csuklott,
megszűnt, mi volt, mi voltam,
liliomágyra hullott,
elmúlt a gond, és minden vele múlott.

Ez a hiány pedig belső ürességet és szorongást vált ki. Ebben az állapotban következhet csak be – ha ijedten nem fordul vissza a lélek – hogy Isten teljesen átveszi az irányítást, amit a szent a szellemi szeretet fellobbanásának nevez, és költeményében így ír le: *„Szerelem vágyától lángokban égve/ Én boldog messze jártam! / Nem vette senki észre…*Ugyanis ekkor – bár számos csapda áll az ezen az úton járó előtt is –, az érzéki és egyéb vonzalmak, a világ vonzása már nem húz vissza.

Az ezt követő szellemi éjszaka magányos, titkos ösvényen keresztül vezet, amelyen az érzékelés nem tartóztathatja fel a lelket az Istennel való szerelmes eggyé váláshoz vezető úton. A lelki, szellemi tehetségek homályba borulnak, a formák képek, képzetek akadályai elhárulnak, az értelem semmi belső vagy külső fényre nem támaszkodik, nem vár megerősítésre, és már csak a szívet kedvese után epesztő szerelem vezérli, ami a *„sötét és boldog éjjel”*. Itt megszakad Keresztes Szent János beszámolója, melynek vagy a halál, vagy az az oka, hogy a szavak már nem bírják el.

A misztikus tapasztalatnak, ami egy személyes, sajátos pünkösd, teológiai és antropológiai (emberrel foglalkozó tudomány) következménye is van, vagyis a hit tartalmának egyre mélyebb kifejtését teszi lehetővé. Például annak tudatosítását, hogy a „normális”, megszokott belső, tudati állapotunkban állandóan magunkon kívül vagyunk abban az értelemben, hogy mindent a kívülről érkező ingereink határoznak meg értelmünkben, akkor is, ha pl. gondolkodunk. Ekkor az történik, hogy „rálátunk saját magunkra”, tehát egyszerre kívül és belül is vagyunk, és tudatosul saját szellemi létezésünk, szellemi lelkünk. Lelkünk legmélye (szívünk) is tudatosulhat, de Szent Teréz Benedikta szerint ez még nem maga a legbensőnk, ahová csak Istennek van „bejárása”, hanem annak csak a „burka”. Itt nincsenek értelmi képességek, csak egy válaszadási képesség arra, ami onnan „feltör”. (Természetesen nem térbeli, hanem szellemi valóságról van szó, a térbeli fogalmak – külső, belső stb. – csak a megértést szolgálják.) Ezek a belátások nem feltételei a misztikus tapasztalatnak, hanem éppen fordítva, a misztikus tapasztalatból származnak, és nem is misztikus fogalmazza meg.

Érdemes hívő keresztényként tudatosítani, hogy a misztikus tapasztalat lehetősége embervoltunkkal adott, ha mégoly távol állónak látszik is a korszellemtől. Bár szemünk előtt dühöng a szekularizáció, azért felfedezhető, hogy annak ellenhatása is van, és a mélyebb lelkiségre is jelentkezik igény.

Ha valaki kifejezetten hosszabb ideig egyedül marad, igényli a csendet, semmilyen külső inger nem vonja el figyelmét, ha nem menekül el saját esendőségének és végességének szorítása elől, ha átéli, hogy akit/akiket szeret, akik élete részei, valahogy csak hiányként vannak jelen, és észreveszi, hogy akkor valami úgy történik, hogy nem történik semmi, hogy ugyan felmerülnek testi és szellemi benyomások, de ezek elnyugszanak, ha nincs más, csak egyfajta várakozás, ami a testi, lelki fájdalmakat is „felülírja”, akkor ott számára pünkösd van.

„A magányban ugyanis nagy titok megy végbe: Krisztus és az egyház misztériuma, melynek kiemelkedő példáját a Boldogságos Szűz Máriában találjuk. Ez a titok teljes egészében ott rejlik minden hívő lélekben, a magány hatására pedig mélyebben feltárul”.(Kartauzi Szabályzat 2,1).

BL

Plébániánk hírei

Szentmisék

hétfő-kedd-szerda-csütörtök-péntek-szombat 17.00
vasárnap 10.00 és18.00 (angol nyelvű)

Folyamatos szentségimádást tartunk a templomban
9.00- 22.00 óra között.

PLÉBÁNIÁNK RENDSZERES PROGRAMJAI

Kedd	17.00	Elváltak és Egyedül Maradtak szentmiséje (havonta első kedden) és találkozója a Szent Kinga teremben
	18.00	Bibliakör
Szerda	14.00	Garantált házvezetés a templomban és a tornyokban (folyamatosan)
Péntek	15.00	Engesztelő imaóra a hazáért
	16.30	Vesperás
	18.00	Szent József Férfikör (minden második héten.)
Gyóntatás		Megbeszélés szerint
Lelki beszélgetés		Egyeztetés szerint bitter.belvarosiplebania@gmail.com 30 591 2601

PESTI FŐTEMPLOM

Spirituális közösségi lap

XII. évf. 66. szám

A Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia lapja

Kiadja:
a
Belvárosi Főplébánia

Felelős kiadó:
Dr. Osztie Zoltán

Szerkesztő:
Bitter Lajos

Munkatársak:

Ambrózy Andrea
Dr. Breznay István
Csorba Gábor
Dr. Kerényi Lajos
Schall Tamás
Zöldyné Szita Erzsébet

Korrektúra:
Faga-Nagy Mária

Szerkesztőség:

Budapest 1056 Március 15. tér 2.
bitter.belvarosiplebania@gmail.com

Megjelenik:
12 oldalon